Het kerstfeest van meneer Zondergeyn

Laurens de Groot

Met tekeningen van Jolanda van der Elst

Walking my Revolution Publishers

Walking my Revolution Publishers,
www.walkingmyrevolution.com

© 2023 derde druk
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© Februari 2010, Laurens de Groot
© 2010 Illustraties: Jolanda van der Elst, Vormgeving Jos Agasi
© 2023, gepubliceerd door Walking my Revolution Publishers
ISBN 9789492632562
NUR 277

INHOUD

De dag voor kerst	7
De deur naar Achterland	14
Kleinood	25
De spiegelkamer	31
Sneeuwballengevecht	40
De sneeuwstorm	49
De afgrond	56
Tijd om naar huis te gaan	63
Eerste Kerstdag	71
Vera Santegoeds	75

DE DAG VOOR KERST

Het was een schitterende winter. Voor het eerst sinds jaren was heel Wolfsdorp bedekt met een dik pak sneeuw. Overdag scheen er een heerlijk, winters zonnetje en het vroor lichtjes. In de nacht was het helder en het vroor dat het kraakte. De sterren en de maan straalden feller dan ooit. Ze vormden vreemde schaduwen op het witte land. De sloten en vaarten rondom Wolfsdorp waren dik bevroren en de mensen vermaakten zich met schaatsen en glijden.

Wolfsdorp was een klein dorp aan de voet van een langgerekte heuvelrug, begroeid met uitgestrekte bossen. Rondom Wolfsdorp zelf weken de bossen uiteen om plaats te maken voor kleine landerijen.

ALLES IN WOLFSDORP GING NOG EEN BEETJE ZOALS VROEGER.

De inwoners van het kleine dorp hielden van de dingen, zoals ze waren en vonden dat je niets hoefde te veranderen, als het goed ging. Ze wisten altijd zelf hun problemen op te lossen en gingen hun eigen gang.

En dat was deze winter, ondanks de sneeuw en de kou, niet anders. De dingen gingen hooguit wat langzamer.

Maar verder ging het leven zijn normale gangetje. Iedereen deed nog de laatste boodschappen voor het kerstdiner van morgen. Iedereen zei ‘goedemorgen’ tegen elkaar en maakte een praatje. De kinderen speelden in de sneeuw en maakten sneeuwpoppen. De werkende mens handelde voor de kerstdagen zijn laatste werkzaamheden af. Het leven in Wolfsdorp was kortom als vanouds: gezellig en lieflijk. En de sneeuw had de sfeer eigenlijk alleen maar verhoogd.

MAAR ÉÉN INWONER VAN WOLFSDORP KON HET ALLEMAAL NIET BEKOREN.

Al jarenlang ergerde hij zich aan alles in het kleine dorp en dat was dus ook deze winter niet anders.

Deze uitzondering op de regel heette meneer Zondergeyn. Waar alle huizen hun kerstversiering in veelkleurigheid hadden buiten gehangen, was het huis van meneer Zondergeyn net zo grauw en grijs als altijd. Waar de meeste tuinen vol stonden met planten, bomen en bloemen, was de tuin van meneer Zondergeyn van begin tot eind betegeld. En waar vrijwel iedereen ‘goedemorgen’ zei en een praatje maakte, liep meneer Zondergeyn, als hij al eens buiten kwam, zonder op of om te kijken door.

MAAR HET BEROEMDST WAS MENEER ZONDERGEYN DOOR DE VOOR ZIJN DOEN CREATIEVE METHODES OM DE BUURKINDEREN OP AFSTAND TE HOUDEN.

Zo’n stuk chagrijn heeft natuurlijk een geweldige aantrekkingskracht op jongens en meiden die wel van een lolletje houden. En hoe agressiever meneer Zondergeyn op al die grappen reageerde, hoe spannender – en dus leuker – het werd.

Het had ervoor gezorgd dat er nu een groot hek om zijn huis stond. Aan het hek hing een bord waarop in koeienletters ‘Verboden toegang’ stond geschreven. Ook had meneer Zondergeyn een sproeimachine geïnstalleerd die ervoor moest zorgen dat kwajongens, als ze bijvoorbeeld weer eens probeerden een hondendrol door zijn brievenbus te duwen,